

KONST | RECENSION

Videoinstallation med formmässigt säkra förvrängningar

PUBLICERAD I GÅR 13:48

Bild 1 av 2 Vy från Mats Hjelms videoinstallation på Cecilia Hillström gallery.
Foto: Cecilia Hillström gallery

Mats Hjelms monumentala videoinstallation väver samman filmbilder från en pilgrimsled med en manual för sabotage. Milou Allerholm förbryllas men gillar den betydelsemässiga dissonansen.

Utställning

"Simple sabotage field guide"

Mats Hjelm

Cecilia Hillström Gallery, Stockholm. Visas t o m 18/12

Att se vad som händer när man låter helt skilda objekt krocka har varit en beprövad metod i konsten åtminstone sedan Comte de Lautréamont på 1800-talet diktade om skönheten i det slumpvisa mötet mellan en symaskin och ett paraply på ett operationsbord.

Mats Hjelms utställning "Simple sabotage field guide" på Cecilia Hillström Gallery bygger på ett liknande oväntat sammanfogande av referenser: dels filmat material från pilgrimsleden Camino de Santiago i Spanien, dels textutdrag från en manual som CIA ska ha gett ut 1944, med exempel på enkla sabotage som vanliga

medborgare kunde använda för att störa en fiendes radiosändningar eller möjligheter att förflytta sig.

Mats Hjelm använder ofta estetiska och poetiska grepp för att undersöka en politisk eller samhällelig situation. Det format som visas här har också blivit något av hans kännetecken: en videoinstallation i panoramaformat uppbyggd av flera skärmar som ibland formar en sammanhållen bild, ibland visar flera bildflöden parallellt.

Det är formmässigt säkert med åkningar genom olika landskap: skog och vattendrag, stads- och industrilandskap, en katedral, ett oändligt hav. Men vad har CIA:s sabotagemanual med det hela att göra?

Jag tänker på hur bildflödet i installationen förändras och förvrängs på märkbara sätt, med en form av hetsig intensitet, som vore det utsatt för störning. Tillsammans med symboltyngda inslag som att vandringen slutar vid ”världens ände”, Cap Finisterre, kan man anta att något inte står rätt till.

Verket lämnar mig med en betydelsemässig dissonans som förbryllar och som jag tycker om. Jag föredrar sannerligen det framför den förklaring jag får i utställningstexten, där det står att CIA:s manual på metaforisk nivå kan ses som ett hjälpmedel som naturen erbjuder för att själv kunna hindra människans framfart.

Det är ingen bra formulering, ”offering nature”. Som att människan är den som liksom storstilat kan hjälpa naturen att störa människan. Här har du en manual, lilla natur.

TEXT

Milou Allerholm
